

25. 4. 2021 = **3. neděle po Velikonocích zvaná Jubilate (hlahol, jásej, plesej, radostně prokřikuj)** podle žalmů 66,1-2; 100,1; 98,4.

Žalm 23,1 – 4 Skutky apoštolů 4,5 – 12

Jan 10,11 – 18 O dobrém pastýři

„Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem!“ Těmito slovy začíná žalm 100. – k díkůvzdání. Tento žalm byl písní poutníků, stojících před branami chrámu. Izraelci, vstupující do chrámu, radostně jásali, plesali, hlaholili, juchali a pokřikovali. Za týden a v dalších nedělích již pravidelně budeme mít opět možnost jít do svého krčského kostelíku a společně chválit Hospodina. Kéž se na to takto těšíme, kéž kvůli tomu jásáme, plesáme a radostně hlaholíme!

Dnešní 3. neděle po Velikonocích je nazývána také „**Neděle Dobrého pastýře**“. Ve Starém zákoně je Hospodin přirovnáván k dobrému, starostlivému pastýři, podle výpovědí v Novém zákoně je dobrým, ba tím nejlepším a sebe obětujícím se pastýřem Pán Ježíš (Žd 13,20; Jan 10) – jak vyznáváme my křesťané. Obraz pastýře a ovcí byl lidem Ježíšovy doby velmi blízký a srozumitelný (na rozdíl od nás dnes). Hodně lidí chovalo ovce, ti chudí třeba jen jednu (viz 2S 12,3); a povolání pastýře bylo všeobecně v úctě. V Bibli práce pastýře charakterizuje dobrého člověka – kladnou postavu, např. Ábel (Gn 4,2), Jákob (Gn 25,27), Ráchel (Gn 29,9), Mojžíš (Ex 3,1), David (1S 16,11), Ámos (Am 1,1).

V Bibli se často píše o ovcích – více než 400x!! Ovce patřily od pradávna k nejoblíbenějším domácím zvířatům nejen východních zemí. Ovečka je nenáročná na chov, skromná na jídlo. Chová se i v oblastech chudých na zeleň a vodu, protože jí nejen zelené části trávy, ale i kořínky. Ovce je poddajná, trpělivá, mírná, bezbranná, někdo by řekl i trochu hloupá – neschopná postarat se sama o sebe (proto pastýř vyhledává v suchých oblastech pastviny a vodu); když se ovce ztratí, zaběhne, nenajde sama cestu domů. Všechny ovce mají dobře vyvinutý stádní pud a potřebují společnost ostatních ovcí. V Orientě nechodil pastýř za stádem ovcí, nýbrž před stádem – vede je, hledá nejschůdnější cestu, v náročném terénu jde jako první – riskuje. Nepohání své ovce zezadu, nenutí je, nebije! Ovce jdou dobrovolně za ním, protože mu důvěřují, že je vede dobře a správně. Neboť je má rád, jsou jeho vlastní. S láskou o ně pečuje. Dokonce je má pojmenované („volá své ovce jménem“ –

Jan 10,3) a zná povahu každé jednotlivé ovce. Úžasné výstižný obraz (přirovnání) Krista a nás lidí! Ježíš Kristus jde složitou a nebezpečnou stezkou našeho života před námi, ukazuje nám cestu, chce nám pomáhat, pečovat o nás, a současně nás k ničemu nenutí. Nemůže za to, když se ztratíme nebo se nám něco stane, ale potom nás volá, hledá nás, vlezte za námi do propasti, zachrání nás a vezme nás do náruče, obváže rány... Pokud se jím necháme ošetřovat, pokud o jeho pomoc stojíme. Ale nedrží nás v náruči násilím. Dobrý pastýř nasazuje za ovce i svůj život v případě nebezpečí – pokud je napadne vlk, medvěd či jiná divoká zvěř, anebo když je chtějí ukořistit (neřku-li zničit, zabít) nepřátelé. Kristus položil svůj život za své milované ovečky –za nás, abychom žili v dobru, hojnosti a radosti. Ježíš řekl: „Já jsem přišel, aby měly (ovce) život a měly ho v hojnosti“ (Jan 10,10). Zemřel za nás, abychom my mohli žít. Jako vzkříšený, živý Pán nám nabízí svou pomoc, láskyplnou náruč, posilu, záchranu. Ale nevnučuje se, nikoho nenutí. Záleží na nás, na mně, na tobě. Stojíš o Krista jako o svého dobrého Pastýře?

/ 25. 4. 2021 Jindřiška Buttová /